

Orbán Viktor előadása a Keresztény Értelmiségek Szövetségének kongresszusán

2017. szeptember 16. Budapest

Szeretve tisztelt Bíboros Úr! Tisztelt Egyházi és Világi Elöljárók! Tisztelt Elnök Úr! Hölgyeim és Uraim! Kedves KÉSZ Vezetők!

Ha tegnap este sötét félhomályban egy sarokban összehajoltunk volna a bíboros úrral, hogy konspiratívan megbeszéljük, hogyan épüljön egymásra a mai két megszólalás, akkor sem jutottunk volna jobb végeredményre, mint úgy, hogy nem konspiráltunk egyáltalán. Vagyis azt akarom mondani Önöknek, hogy én ott szeretném folytatni, ahol Bíboros úr abbahagyta. A gondolati egybeesések valószínűleg nem véletlenek, hanem sokkal inkább a korszellem, illetve a mi életünkben feszítő kérdések azonos megértéséből fakadnak. Vagyis arról beszélt a bíboros úr, hogy milyen mélyen kapaszkodnak a talajba, az európai emberi társadalom talajába a kereszténység gyökerei. Fölidézve a francia naptár abortált kísérletét arról beszélt, hogy se a fejsze, se a fűrész nem tudta kiirtani a kereszténységet az európai népek életéből, sőt éppen ellenkezőleg: mint ennek a naptárnak a sorsa is mutatja, a fejsze sokkal inkább beleszorult és kicsorbult. Én pedig arról akarok ma itt beszélni, hogy ma nem az a fejszés veszély fenyeget bennünket, amelyet a kereszténység már oly sokszor és sikeresen hártott el, ahogyan ezt a bíboros úr is említette, hanem ma egy olyan helyzettel nézünk szembe, amikor ellenfeleink megértették, hogy a kereszténység társadalmi erejének lényege éppen az, hogy mély gyökerekkel kapaszkodik abba az emberi társadalomba, amelyet szolgál. Ezért a mai keresztényellenes európai program célja az altalaj kicserélése. Olyan altalaj létrehozása a cél, amelyhez a kereszténység gyökerei, legyenek bármilyen vastagok és erősek, nem tud megkapaszkodni, és így a hatalmas fa egyszerűen kifordul és eldől. S akkor már jöhetnek a fejszések. Ez az a módszer, amivel a kereszténységet végzetesen meg lehet gyengíteni Európában. Erről szeretnék majd beszélni, amint odajutottam az előre megírt előadásom keretében.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A fölkérés egy előadás megtartásáról szólt. Az előadás kötött műfaj, az előbb is hallhattuk ezt: szabatos szóhasználat, jól definiált téma, higgadt, tanári, mi több, távolságtartó előadásmód

dukál. Ezeknek a követelményeknek én azonban nem tudok eleget tenni, ezért mondandóm műfaja nem előadás, hanem inkább köszöntés lesz.

Tisztelettel köszöntöm a meghívóimat. Barátokat, szövetségeseket és bajtársakat köszöntök. Mi vagyunk, akik itt együtt, ebben a teremben helyet foglalunk, azok, akik azok akarunk lenni, amik vagyunk. Mi azok az emberek vagyunk a magyar társadalomból, akik annak látjuk magunkat, aminek a Jóisten megteremtett bennünket, személyesen például keresztény magyar férfinak. Mi azok vagyunk, akiket nem az érdekel, hogyan változtassuk meg azt, amik vagyunk. Nem az érdekel, hogy miképpen szegüljünk szembe a Teremtő akaratával, és miképpen hárítsuk el a teremtet állapotunkból fakadó – ahogy Önök is szokták mondani – állapotbéli kötelességeinket. Minket e helyett inkább az érdekel, izgat, mi több: az hoz lázba, hogy miképpen tegyünk eleget ennek a kötelességünknek. Éppen hogy a kötelességünk pontos mibenlétét, sőt hivatássá fejlesztésének lehetőségét vizsgáljuk és keressük, amikor összejövünk, találkozunk és beszélgetünk. Ez a közös lelki alkat teremt közöttünk szellemi közösséget, baráti érzelmeket, és mondjuk ki nyugodtan: politikai szövetséget is. Szoros kötelék az, ami összeköt bennünket. Szoros, tartós és kipróbált.

Emlékezzünk, 2002 után a keresztény értelmiség világából sarjadtak ki azok a polgári körök, amelyekre mindannyian jól emlékszünk. Arra is emlékezhetünk, hogy itt, ezekben a körökben iskolázta ki magát az ország a „mit tegyünk a visszatért posztkommunisták ellen?” című tantárgyból. Együtt fejlesztettük ki azt a képességet 2002 után, hogy egyszerre álljunk ki a visszatért vallásellenes, nemzetellenes és családellenes politikai vezetéssel szemben, és egyszerre szolgáljuk közben a hazánkat. Emlékeznek rá: a haza nem lehet ellenzékben. Emlékszem a közös országjárásokra, amelyek megalapozták azt a mai helyzetet, hogy a keresztény, nemzeti, polgári jobboldal társadalmi hátországa, szocialista nyelven: beágyazottsága jóval erősebb, mint a riválisainké. Ki gondolta volna ezt tizenöt évvel ezelőtt, tisztelt Keresztény Értelmiségiek Szövetsége? És emlékszem, 2009-ben együtt éreztük meg a sikeres alkotmányos forradalom lehetőségét, és lett ebből a megérzésből, ahogy a matematikusok mondják: sejtésből, verejtékes munka árán parlamenti kétharmad, amiből aztán egy új alkotmány is következett, amelynek az érdemeit – ha megengedik, miután csak unalmat váltana ki, annyit beszéltünk róla – most itt nem idézem meg. De emlékszem 2013-ra, amikor tanácskozásainkon, a közös tanácskozásainkon együtt találtuk meg a kulcsot ahhoz, hogy az újkori magyar demokrácia történetében először a keresztény jobboldal kormányzati pozícióból is képes legyen választást nyerni, vagyis ne csak politikai, hanem

társadalmi többséget is tudjon építeni. És arra is emlékszem, hogy 2015-ben egy közös konferencián, melynek Önök társrendezői voltak, az „Idők jelei” című konferencián együtt gondolkodtunk a kormányzat teljesítményéről, helyzetéről, lehetőségeiről, és nagyon remélem, hogy ez az a 2015-ös konferencia, amelyre majd egy-két év múlva úgy emlékezhetünk vissza, mint ami talán megnyitotta előttünk a 2018-as ismétlés, mi több triplázás lehetőségét.

Szeretném világossá tenni, tisztelt Hölgyeim és Uraim, a kormány nagyra értékeli a keresztény egyházak és a körülöttük szerveződött civilek munkáját. Nagyra értékeljük, én személyesen is nagyra értékelem. Az én politikai hitvallásom első mondata talán valami olyasmi, hogy a politikában és az országvezetésben az ember egyedül sohasem lehet elég okos. Mindig kell egy hely, ahol másokkal közösen megvitathatja és átgondolhatja mindazt, amit helyesnek lát gondolni és cselekedni. És meggyőződése az is, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ezért is üdvözli a kormány a keresztény egyházak és a körük szerveződött civil szervezetek munkáját, hogy ami jó a magyar keresztényeknek, az jó Magyarországnak is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Sohasem árultunk zsákbamacskát, mindig őszintén felfedtük a céljainkat. Az Önök esetében ez természetes dolog, egy hitbéli közösségtől ez a legkevesebb, amit elvárhat az ember. A politikával szemben is ez, csak nem sikerül mindig eleget tenni neki. Ha valamit föl tudunk hozni a mostani kormány mellett érvként, az, hogy minden egyes esetben, amikor lehetett, egyenesen, őszintén fogalmazott, sosem árultunk szándékainkat illetően zsákbamacskát. Most sem szeretném ezt tenni. Nyíltan felfedjük és megvalljuk a céljainkat. Mi magyar Magyarországot és európai Európát akarunk. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha azt is vállaljuk, hogy mi keresztény Magyarországot akarunk egy keresztény Európában. Az a meggyőződésünk, hogy ez nemcsak a múlt vállalása, mi úgy hisszük, ahogy Antall József ránk hagyta: csak ennek van jövője.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Kitérő, amit most a kereszténység és a politika viszonyáról fogok tenni egy gondolat erejéig. Gyakran szokták bírálni a keresztény ihletettségű politikai pártokat, hogy jogosulatlanul vindikálják maguknak a kereszténység megvédésének feladatát és hivatását. Magam is sokat

gondolkodtam erről az időnként az egyházakon belülről is velünk szembe szegezett kritikáról. Találtam is ennek az alján valamit, amit érdemes megfontolnunk. Mert ha jól belegondolunk: valóban, a kereszténység megvédése nem a politika feladata, a kereszténység megvédése a modern társadalom munkamegosztás keretében másoknak a feladata. De akkor hogyan definiáljuk a keresztény politika feladatát? Nekem meggyőződésem, hogy a politikai pártoknak, a keresztényi ihletettségű politikai pártoknak az a kötelességük, az a hivatásuk, hogy azokat az emberi létformákat védjük meg, amelyek a kereszténységből sarjadtak ki. Tehát nem teológiai és dogmatikai küzdelmet kell folytatnunk a kereszténység védelmében, hanem azokat a létformákat kell védelmeznünk, amelyek a kereszténységből sarjadtak ki. Ilyen például a személy és annak méltósága, az ember, ahogyan mi azt elképzeljük. Ilyen a család, amit védenünk kell. Ilyen a nemzet, amit védenünk kell, és ilyenek a hitbéli közösségeink, az egyházaink is, amiket szintén védenünk kell. Miután mi nem teológiailag és dogmatikailag próbáljuk védeni a kereszténységet, hanem a kereszténységből kisarjadt létformákat próbáljuk megvédeni Magyarországon és Európában is, ez lehetővé teszi a keresztény ihletettségű politikai pártoknak azt, hogy több szavazatot és támogatást gyűjtsenek össze, mint amennyi a hívő emberek száma egy társadalomban. Hiszen a személy és annak méltósága nemcsak a hívő embereknek fontos, a család nemcsak azoknak fontos, akiknek rendezett kapcsolatuk van a Jóistennel, a nemzetért nemcsak azok rajonganak, és nemcsak azok szerelmesek belé, akik egyébként a nemzet létezését össze tudják kötni a Teremtő akaratával, hanem olyanok is, akik ezt a kapcsolatot nem tudják, vagy nem akarják intellektuálisan vagy lelkiileg létrehozni. Ez jól mutatja, hogy a keresztény ihletettségű politika, amennyiben jól definiálja a szerepét, vagyis a kereszténységből kinőtt társadalmi létformákat védelmezi, akkor joggal tarthat igényt arra, hogy a hívők közösségénél jóval szélesebb körben is támogassák.

Ez visszavezet bennünket a bíboros úr mondandójához, hiszen a modern európai közéletben társadalmi többség nélkül cselekedni a politika és a közélet világában szinte lehetetlen. És ez a körülmény látszólag szemben áll azzal a ténnyel, hogy vannak országok – és akkor udvariasan, visszafogottan és optimistán fogalmaztam –, ahol a keresztény hívek nincsenek többségben, a pártaik mégis elindulnak a politikai küzdelemben, és reménykednek abban, hogy többségi támogatást tudnak kialakítani. Hogy Magyarországon pontosan mi is a helyzet, nem témája a mai előadásomnak, mindenesetre nekünk is fontos tudni, hogy a kereszténydemokrata társadalmi tanításokat követő politikai pártoknak Magyarországon – függetlenül a hívők számától – lehet esélye, és mindig van is esélye arra, hogy a társadalom

többségének bizalmát és támogatását megnyerje. Ezért Önök sem arra szövetkeznek velünk, hogy a saját maguk értékeit képviseljék azokban a körökben, ahol egyébként ezek már képviselve vannak, hanem azért szövetkeznek a keresztény ihletettségű pártokkal, hogy az Önök számára fontos értékeket széles körben tudjuk érvényre juttatni a kormányzati politika által. Ez adja ennek a szövetségnek az érzelmi alapját.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Emberi méltóság, egészséges családok, erős nemzeti kötelék és szilárd hitbéli közösségek nélkül nem állhat fenn Magyarország. Ez olyan törvény, amely ezer éve érvényes, és még sokáig az is marad.

Ezért foglalkoztat mindannyiunkat az a kérdés, lesz-e keresztény Magyarország, lesz-e keresztény Európa? Ez a kérdés, amely foglalkoztat. Ami Magyarországot illeti, itt a választ keresők dolga egyszerűbb, ugyanis ez csak rajtunk, magyarokon múlik. Ha a magyarok úgy akarják, akkor lesz keresztény Magyarország. Úgy érezzük, hogy itt az eszközeink, a meggyőzőerőnk, a befolyásunk, a lehetőségeink lényegében csak személyes teljesítményunktől, elkötelezettségünktől és tehetségünktől függ. De lesz-e keresztény Európa? Ez már fogasabb kérdés, és most erről szeretnék mondani Önöknek néhány szomorú gondolatot.

Ha Önök vetnek egy pillantást Európa belső szerkezetére, akkor azt láthatják, különösen, ha történetileg is gondolkodnak, hogy az Európai Unió és az európai népek közösségén belül mindig volt egyfajta belső feszültség, a kapcsolatrendszernek mindig volt egy dinamikája, amit állandóan, újra és újra kompromisszumokkal, megállapodásokkal fel kellett oldani. Egyes történészek szerint Európának ebből a sokszínűségből fakadó belső feszültsége és dinamikája volt az, ami a versenyhez elvezetett bennünket, és ami végül a keresztény Európát a világ vezető kontinensévé tette hosszú évszázadokra. Magam is osztom ezt a gondolatot. Tehát belső különbözőségek mindig is voltak: északi és déli országok csoportja, nyugati és keleti országok csoportja, gazdag országok, akiket úgy hívnak, hogy befizetők, szegényebb országok, akiket úgy hívnak, hogy javadalmazottak, van eurózóna, amelyben nincs benne mind a huszonnyolc európai uniós tagállam, tehát van eurózóna, és az azon kívüli csoport, és számos más struktúra is fölfedezhető. Én most arról beszélek, hogy ma azt az időt, korszakot éljük, amikor egy teljesen új, korábban nem ismert dinamika, egy másfajta belső feszültség, és

egy eddigiektől gyökeresen különböző, új természetrajzú, feloldandó belső konfliktus feszíti az európai népek közösségét. Ez az új konfliktus, belső feszültség a bevándorlóvá vált országok, tehát a bevándorlóországok és a nem bevándorlóországok között áll fenn. Ennek kimondása ma még tabunak számít az európai politikában, de Latorcai János kurucos, kardsuhintós megnyitó beszéde fölhatalmaz engem arra, hogy megpróbáljam ezt a tabut ha ledönteni nem is, erő híján, de legalább meggyöngíteni.

A helyzet tehát úgy áll, hogy ma Európa meghatározó feszültsége, amely összefügg azzal, hogy keresztény lesz-e Európa, illetve lesz-e keresztény Európa, az, hogy vannak olyan országcsoporthoz tartozó országok, akik már bevándorlóországgá váltak. Nem keresztény civilizációkat fogadtak magukba. És vannak országok, amelyek nem váltak még, vagy nem akarnak egyáltalán bevándorlóországgá válni. A nagy feladat, mondhatnám: történelmi kihívás, amely ma az európai vezetők előtt áll, hogy ezt a két különböző országcsoporthoz, illetve ezeknek az együttélését valahogyan megépítsék, megtalálják, kiépítsék az együttműködés módját. Ha ez nem sikerül, akkor ez a feszültség a mainál is sokkal erősebb szakadást, akár végzetes szakadást is okozhat az európai kontinens történetében. Mi érdekeltek vagyunk abban, hogy ezt a belső feszültséget – elfogadva egymás különbözőségét – sikerüljön bölcs politikával feloldani. A mi nézőpontunkból, hiszen mi a nem bevándorlóországok csoportjába tartozunk, a bevándorlóországok hibás külpolitikát folytatnak, elvesztették a határaik feletti ellenőrzést, és egy modernkori népvándorlásnak kiszolgáltatva magukat egy egészen új fejlődési irányt választottak. Mi ezt nem tettük, mi a régi törvényt követjük. A régi törvény a politikában úgy hangzik, hogy az ország határ nélkül olyan, mint a tojás héj nélkül. Furcsa jelenséget látunk az európai politikában. Ideidézem a volt amerikai külügyminiszter, Kissinger úr gondolatát, aki a következőket osztotta meg velünk: „Ma egy egészen ritka történelmi helyzetet figyelhetünk meg. Egy régiót, ami nem védi a külső határait, sőt kinyitja őket. Ilyenre ezer évek óta nem volt példa.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nyilvánvaló, hogy a bevándorlóországokban a migránsok befogadásához kapcsolódó, arra vonatkozó jogok ma elsőbbséget élveznek az egyes államok külső határainak védelméhez fűződő jogaival szemben. Ezt a tézist mi nem fogadjuk el, mi a külső határ védelmének jogát tesszük az első helyre. Ez azt is jelenti, mármint amit Nyugaton látunk, hogy az illegális migránsok emberi jogai előnyt élveznek az európai polgárok akaratával szemben, akik viszont

nem akarják őket beengedni. Ez pedig fölveti a demokrácia kérdését. Amivel szemben állunk, az a nyugati országok demokráciaproblémája. Olyan elveket követnek, amelyeket nyilvánvalóan a társadalom nagy többsége már nem követ, ha valaha követett is, kezdi föladni, sőt szembe is fordul vele. Mi ezt a demokráciaproblémát nem ismerjük, hiszen mi azt a megoldást választottuk, hogy ebben a nehéz kérdésben, bevándorlóországgá váljunk-e, nemzeti konzultációk segítségével folyamatosan bevonjuk a politikai vezetés döntésébe azokat az állampolgárokat, akik erről a kérdésről akarnak és hajlandóak véleményt mondani.

Ez a probléma persze elvezet bennünket egy erkölcsi dilemmához, ami rendszeresen fölbukkan a mai kereszténységről szóló európai vitákban. Ki a jó ember? Hiszen sokan azzal érvelnek a bevándorlóországok gondolkodása mellett, hogy a jó ember az, aki beengedi a szükségét szenvedőt. És ebben a körben nem kell mondanom, hogy ez a gondolat mélyen gyökeredzik abban a tanításban, aminek mindannyian követői vagyunk. Azonban egy népvándorlás esetében, amiről most itt beszélünk, a helyzet másképpen fest. Meggyőződésem, hogy egy népvándorlás esetében a bajba jutott országokat, nemzeteket vagy nemzetrészeket ott kell megsegítenünk, ahol a baj van, és nem át kell őket telepíteni ide, hozzánk, mert azzal nem a bajt orvosoljuk, hanem a bajt vesszük a saját nyakunkba is. Ez nem bölcs és nem ésszerű politika. Tehát mi egy erkölcsileg helyes és jó politikát képviselünk, a jó emberek politikáját képviseljük, amikor azt mondjuk, hogy a segítséget kell oda vinni, és nem a bajt kell idehozni. De a segítséget oda kell vinni.

Ha innen nézzük a mai európai politikát, akkor nem dicsekedhetünk, mert ha őszintén beszélünk, és a szívünkre tesszük a kezünket, akkor az elmúlt tíz évben az európaiak nem a segítséget vitték oda, hanem a bajt. Mégiscsak az európai államok, a nagy európai államok részvételével bombázták le azt a Líbiát, amely eddig megfogta a népvándorlás hullámain, Szíriát sem a szírek tették tönkre, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hanem a nyugati beavatkozás. Azok, akik ma a felsőbbrendűség pozíciójából akarnak beszélni rólunk, akik nem akarunk bevándorlóországgá válni, inkább egy önvizsgálattal tartoznának saját maguknak arról, hogy milyen mértékig járultak hozzá annak a bajnak az előidézéséhez, aminek a következményeit most ránk akarják kényszeríteni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezzel csak azt akartam mondani, hogy az a politika, amely nem akarja megengedni, hogy Magyarország bevándorlóországgá váljon, nemcsak ésszerű, de erkölcsileg megalapozott, és erkölcsileg is vállalható politika. A napokban olvastam egy tanulmányt az európai politikáról, ahol egy olyan mondatot találtam, amit szerettem volna megosztani Önökkel, mert úgy érzem, hogy fején találja a szöveget. Azt mondja ez a gondolat, hogy egyes politikusok olyanok, mint a rossz lovasok, akiket annyira leköt, hogy nyeregben maradjanak, hogy azzal már nem tudnak foglalkozni, hogy milyen irányba mennek. Ha ránézünk ma Európára, valahogy ez az érzés bontakozik ki bennünk.

A kérdés az, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy mi lesz ebből. Az igazság az, hogy azokban az országokban, amelyek már bevándorlóországgá váltak, a matematika törvényei szerint és az általunk ismert, történelem és tapasztalatok szerint kevert népességű országok jönnek majd létre. Nem látom sem az erőt, sem a képességet, sem a tudást, hogyan akarják a magukat bevándorlóországgá tett népek visszaalakítani magukat nem bevándorlóországgá. Márpedig ha erre nem képesek, akkor ott kevert népességű országok jönnek létre, amelynek lesz keresztény eleme, és lesz erős hitbéli identitással rendelkező, nem keresztény eleme. És ha jól olvasom a biológia és a matematika törvényeit, akkor ennek a kettő elemnek az aránya folyamatosan változni fog a kereszténység rovására és a nem keresztény hitbéli közösségek javára. Ennek a folyamatnak a vége nem belátható, illetve csak matematikailag látható be, úgy viszont elég könnyen belátható. Ez választ ad arra a kérdésünkre, igaz, csak matematikait, szerencsére az emberi történelem és politika bonyolultabb, mint a matematika, ma már csak ebbe vethetjük a reményeinket – matematikailag belátható választ, hogy mi lesz ennek a vége.

Furcsa módon azt kell mondanom, hogy a kevert népességű bevándorlóországek azon csoportja, amely létrejött az Európai Unión belül, bár magát erkölcsileg magasabb rendűnek tételezi, mint bennünket, de valójában ők jelentik ma a legnagyobb veszélyt az európai értékekre. Hiszen ezekben a kevert népességű országokban kérdőjeleződnek meg és kerülnek veszélybe nap mint nap olyan értékek, amelyek az európai élet fundamentumát jelentik. Veszélybe kerül a vallásszabadság, az a gondolat, hogy Isten minden teremtményének joga van ahhoz, hogy megtalálja az utat, amely hozzá vezet. Vannak vallások, amelyek ezt nem teszik lehetővé azok számára, akik nem az ő közösségeikbe születnek. Óriási reformeredményként olvastam tegnap az újságban, hogy valahol Arábiában például lehetővé tették, hogy a muszlim közösségben született hölgyeknek most már nem kötelező muszlim emberhez hozzámenni. És ez egy ritkaságszámba menő, óriási vívmány. Jól látható tehát,

hogy a vallásszabadságról más hitbéli közösségek másképpen gondolkodnak, mint mi, keresztények. Tehát okkal mondhatjuk, ha a kevert országokban a keresztény elem meggyengül, akkor a vallásszabadságot ott veszély fogja fenyegetni. Hasonlóképpen a férfi és a nő egyenjogúságát, ami a mi világunkban fundamentális kiindulópont, szintén veszély fenyegeti egy olyan Európában, amelyet növekvő számban dominálnak olyanok, akik nem fogadják el a férfi és a nő egyenjogúságát. Arról nem beszélve, hogy az antiszemitizmus elleni küzdelem is meg fog gyengülni Nyugat-Európában, hiszen akármit is gondoljunk az oda beáramlókról, egy dolgot biztosan mondhatunk, semmiképpen nem tekintenek szövetségesként az Ótestamentum népére. Tehát azt kell mondanom, hogy mind a vallásszabadság, mind az antiszemitizmus elleni küzdelem, mind a férfi-nő egyenjogúság tekintetében a bevándorlóországokban veszély fenyegeti az európai értékeket.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami bennünket illet, mi nem ezt az utat járjuk. Mi nem felejtjük el, hogy amikor a kerítést építettük, akkor a németek, az osztrákok, a nyugati média pökhendi arroganciával, morális imperializmussal ítélkezett felettünk. Emlékezhetünk, hogy meghamisított fotókkal, kitalált rémtörténetekkel világszerte rágalomhadjáratot indítottak ellenünk. Mindenki láthatta, akinek csak egy kis sütnivalója is van, megérthette, hogy ez egy központilag elrendelt, központilag vezényelt és központilag hangszerelt kampány volt Magyarország ellen – bosszúból azért, mert lezártuk a migránsok által addig használt balkáni útvonalat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Most, amikor mindezt föl idézem, nem a sértettség miatt teszem. Ezeknek a felidézése nem azért fontos, hogy most hátradőlve megveregessük a saját magunk vállát, és elmondjuk, hogy nekünk volt igazunk. Azért fontos mindennek a föl idézése, mert azt mutatja, hogy a bevándorlóországok még – reményeim szerint még – nem találták meg a módját, hogyan éljenek együtt, egy politikai közösségben a nem bevándorlóországokkal. Hiszen ha együtt akarunk élni ők, mint bevándorló és mi, mint nem bevándorlóországok, nem beszélhetünk így, és nem bánhatunk így egymással. Így egy közösségen belül nem lesz békés, kiegyensúlyozott, barátságos életünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A helyzet úgy áll, hogy a nyugatiaknak ma egyetlen gondolatuk van, valamilyen jogi, politikai vagy pénzügyi eszközzel rávegyenek bennünket – itt nemcsak Magyarországról, hanem Közép-Európa többi országáról is szó van – arra, hogy mi is legyünk, váljunk olyanokká, mint amilyenek ők. Vagyis Közép-Európa népei és országai is alakuljanak át bevándorlóországokká. Mi ezt nem akarjuk. Tudomásul kell venni mindenkinek Brüsszelben is, hogy mi nem leszünk bevándorlóország. Éppen ezért Európa jövője azon múlik, hogy ezt a konfliktust és különbséget hogyan tudjuk kezelni.

Ha megengedik, még egy megjegyzést szeretnék tenni szellemi, vagy ideológiai dimenzióban. A bevándorlóországok ideológiája jól azonosítható, ez is tette őket meggyőződésem szerint végül is bevándorlóországokká. Itt a nemzetközi liberalizmus ideológiája uralkodik. A nem bevándorlóországok esetében azonban az a helyzet, hogy a mi vezéreszménk nem a nemzetközi liberalizmus, hanem a szuverenitás és a keresztény társadalmi tanítás. A mai nyugat-európai liberalizmus átvétele a közép-európaiak számára egész egyszerűen öngyilkosságot jelentene, még pontosabban a közép-európai országok számára az öngyilkosság ideológiájává válna. Ez pedig úgy következne be, hogy a végén mi is bevándorlóorrággá válnánk. Mi is szenvednénk a terrorizmustól, nekünk is, nálunk is lecsökkenne a közbiztonság, mi sem tudnánk megvédeni az országhatárainkat, és mi sem hinnénk többé abban, hogy a családok támogatásával az egyébként vészes és bennünket kínzó demográfiai hanyatlás megállítható és megfordítható, hanem úgy, mint ők, mi is kívülről hoznánk népességi importot, ellensúlyozandó a kedvezőtlen demográfiai folyamatokat.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mindez azt jelentené Közép-Európa számára, hogy mi is kevert kultúrájú ország lennénk belátható időn belül, még a mi életünkben visszafordíthatatlanul megrendülne nemzeti és keresztény identitásunk. Ez pedig azt jelentené, hogy elveszítenénk mindent, amiért itt, a Kárpát-medencében a bíboros úr által jól megidézett nehéz kezdetek óta, ezer éve, harminchat nemzedéken át dolgoztunk, és ami itt, a Kárpát-medencében oly sok magyar embernek az élete értelmét is adta. A helyzet tehát úgy fest, hogy az ilyen tervekkel szembe kell fordulnunk. A bevándorlóorrággá alakítás programját ma egy olyan terv jelenti, amit a köznyelv Soros-tervnek nevez. Ez egy akcióterv, amely pontosan leírja, hogyan és miképpen kell az ellenszegülő, nem bevándorló, közép-európai országokat bevándorlóorrággá

alakítani. Természetesen tudjuk, mi a teendő: összefogás. Egységesen kell fellépni, és nem szabad rést nyitni a pajzson, hogy vagányabban is ideidézzem még a szovjet megszállás idejéből a bölcsességet: „Ne vigyorgj, Iván, nem tart ez örökké, 150 év alatt sem lettünk törökké.” Ezt kell ismételtetni magunkban, és ez segíteni fog. Most úgy áll a dolog, tisztelt Keresztény Értelmiségiek Kongresszusa, hogy nekünk nem 150 évig, hanem csak a következő választásokig kell kitartani. Hogy megidézzem Gárdonyit is: a Hegedűs hadnagyokat, a belső kerítéslebontókat távol kell tartani a kormányzástól, és minden korábbinál erősebb, minden korábbinál nagyobb felhatalmazást érdemes adni azoknak, akik készek arra, hogy megvédjék a keresztény Magyarország jövőjét.

Tisztelt Keresztény Értelmiségiek!

Jelentem, a kormány készen áll.